

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Рятуючи життя сестри, Діанна заприсяглася служити Кейдену, монстру з легенд. Ця обітниця назавжди перетворює її саму на чудовисько. Кейден мріє відчинити браму в інші світи, щоб випустити на волю кровожерних і злих створінь і занурити все навколо у хаос. Тисячу років тому ці світи запечатав Семкаїл, Король Богів, якого нарекли Нищителем Світів.

Тепер Семкаїла звуть Ліам, і він живе як відлюдник, не підозрюючи, що деякі з його одвічних ворогів вижили в минулих битвах. Вони шукають артефакт, який може надати їм значну перевагу в майбутній війні богів і монстрів. Аби знайти цей артефакт першими, Ліаму й Діанні доведеться забути про ворожнечу та діяти разом. Чи зможуть вони запобігти катастрофі й відвернути кінець світу?

I
Діанна

— СЕРІОЗНО? ВИ Ж НІБИТО ПРАДАВНІ ВОЇНИ, ЩО наганяють жах на всіх, а ти здригаєшся? Найгірше ще не почалося.

Я знову підняла кулак і цього разу зацідила йому в щоку. Його голова хитнулася вбік, а кістки затріщали від потужного удару.

Кобальтово-синя кров забризкала дерев'яну підлогу кабінету, що розташовувався на горішньому поверсі габаритного маєтку.

Небожитель, що сидів зв'язаний у центрі кімнати, струснув головою ще раз, остаточно отямився й витріщився на мене. Його лице заюшило кров'ю, а брови насупилися з болю.

— Твої очі, — промовив він, ледь ворущачи розбитими й набряклими губами, і замовк, аби сплюнути кров на підлогу біля моїх ніг.
— Я знаю, що ти таке.

Він завзято боровся, його волосся злиплося від поту й крові.

Руки були зв'язані за спиною, і м'язи напиналися під пошматованою тканиною колись пристойного костюма. Кімната, посеред якої він скоцюрбився на стільці, теж колись мала розкішний вигляд.

— Але це неможливо. Тебе не має бути. Іг'Моррутени загинули під час Війни Богів.

Я не народилася Іг Моррутенем, але стала ним, і мене завжди вказували мої очі. Коли сердилася, чи відчувала голод, чи будь-як почувалася, крім буття смертною, вони світилися, як вогняні жарини, — одне з багатьох свідчень, що я вже не людина.

— А, так, Війна Богів, — схилила голову набік, розглядаючи його. — Не нагадаєш, як вона почалася? О, звісно: тисячі років тому ваш світ вибухнув, згорів та завалився на наш, руйнуючи життя й технології. Тепер ти та твій вид установлюєте тут правила, еге ж? Тепер світ дізнався про богів і монстрів, а ви стали великими благодійниками, що тримають усіх поганців під замком.

Я присунулася ближче, ухопившись за спинку стільця. Небожитель спробував відхилитися від мене.

— Ти в курсі, що сталося з моїм світом через ваше падіння?

Доки ви відновлювалися, мій дім у пустелях Еорії охопила чума. Знаєш, скільки нас померло? Чи тобі байдуже?

Він не відповів. Я відштовхнулася від стільця й підняла руку, вологу від його крові.

— Я так і думала. Що ж, у тебе блакитна кров... мабуть, і справді все — не те, чим здається.

Я присіла біля нього, відчуваючи, як тріскотять уламки скла під каблуками. Світло падало тільки з коридору, проникало крізь відчинені двері й освітлювало розгромлений кабінет. Підлога була всипана сторінками з книг й уламками розтрощеного стола, на який я бурнула мого суперника.

Ми прийшли сюди саме через небожителя, і хоча було малоймовірно, що той артефакт, який шукає Кейден, тут, але я однаково перевірила. Відлупцьований мною і зв'язаний небожитель мовчки спостерігав, як я обшукую руїни кімнати. Непохитний вираз його обличчя слугував щитом, за яким він приховував справжні емоції.

З нижніх поверхів долинули останні крики інших мешканців будинку. Пролунали постріли, а потім — зловісний сміх. Я підійшла й поклала руки небожителю на плечі, його очі блищали гнівом. Одним плавним рухом перекинула ногу через його стегна й осідлала їх.

Він різко підвів голову та глянув на мене з абсолютною огидою й збентеженням.

— Ти вб'єш мене?

Я похитала головою.

— Ні, поки що ні.

Він спробував відсахнутися, та я схопила його за підборіддя й змусила дивитися на мене.

— Не хвилюйся. Боляче не буде. Мені лише треба пересвідчитися, що ти справді той, кого ми шукали. Потерпи. Я мушу зосередитися, аби це спрацювало.

Кілька порізів вкривали його обличчя, з одного з них цебеніла кров. Я схопила його за підборіддя й обернула голову набік, а далі нахилилася й

провела язиком уздовж рани. Не встигла я й оком змигнути, як мене виштовхнуло з кабінету в його спогади.

У підсвідомості замиготіло синє світло, а перед внутрішнім зором то з'являлися, то зникали незнайомі кімнати. У моїх вухах лунав сміх жінки, набагато старшої за нього, вона несла тацю із їжею до невеличкої вітальні. То була його мати. Зображення наклалися, і я побачила двох чоловіків, що теревенили про спорт і галасували в переповненому барі. Дзвеніли склянки, сміялися люди, намагалися перекричати лемент кількох телевізорів із плоскими екранами, що висіли на стінах. Я просунулася глибше, і в скронях болісно запульсувало. Картина змінилася, і я потрапила до напівтемної кімнати. Хвилі золотаво-каштанового волосся обрамовували тендітне обличчя жінки. Її стогін голоснішав, вона вигинала спину, стискаючи в долонях свої груди.

Рада за тебе, але це не те, що я шукаю. Я заплющила очі щільніше, намагаючись зосередитися. Я потребувала більшого.

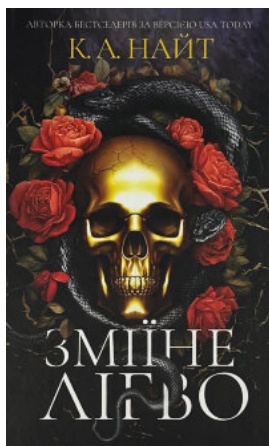
Я їхала брукованими вулицями Араріеля у великому авто із затемненими вікнами. Сонячне світло мерехтіло між будівлями, додаючи пейзажу краси золотаво-жовтим саявом. Люди квапилися кудись хідниками, а велосипедисти прокладали собі шлях поміж автівок. Зсунувши темні окуляри на кінчик носа, я обернула голову й глянула на моїх супутників. Поруч зі мною на задньому сидінні сиділи троє чоловіків. Автівка виявилася більшою, ніж я очікувала. Ще двоє сиділи спереду: один кермував, а інший балакав по телефону на пасажирському сидінні,

Молоді, чисто поголені й одягнені в такі самі припасовані чорні костюми, як і небожитель, в чийій свідомості я перебувала.

— Вони чули щось іще? — запитала я, але не своїм жіночим, а голосом небожителя.

— Ні, — відповів чоловік навпроти. Його волосся, зачесане набік, зафіксували такою кількістю гелю, що я чула його запах навіть у кровемаренні. Він був стрункішим за того, що сидів поруч, але я знала, що він так само могутній. — Вінсент дуже потайливий. Гадаю, вони знають: напади не просто почастішали. Вони мають ціль. Тільки ми не знаємо, яку саме.

Рекомендована література

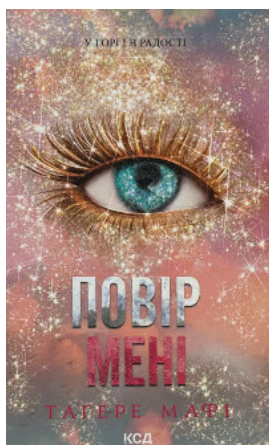
Зміїне лігво

Голос Арчера

Запізно

Повір мені. Новела.
Книга 6.5

Трон подоланих богів.
Боги і чудовиська.
Книга 2

Залізне полум'я

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ